

Dan Brown

El símbol perdut

Traducció d'Imma Estany

Empúries
Barcelona

Títol original: *The lost symbol*

© Dan Brown, 2009

La primera edició catalana d'aquesta obra
va ser publicada a Empúries l'any 2009

Primera edició en aquest segell: desembre del 2010

Primera edició en aquesta col·lecció: octubre del 2013

© de la traducció: Imma Estany, Francesc Rovira i Albert Torrecasana, 2009

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.021-2013

ISBN: 978-84-9930-751-0

Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Per a la Blythe

AGRAÏMENTS

El meu profund agraïment a tres estimats amics amb els quals tinc el gran luxe de treballar: el meu editor, Jason Kaufman; la meva agent, Heide Lange, i el meu assessor, Michael Rudell. Igualment m'agradaria expressar la meva immensa gratitud envers Doubleday, la meva editorial a tot el món i, naturalment, als meus lectors.

Aquesta novel·la no s'hauria pogut escriure sense la generosa ajuda d'incomptables persones que han compartit els seus coneixements i la seva experiència. A tots vosaltres, faig extensiu el meu sincer agraïment.

EL SÍMBOL PERDUT

Viure en el món sense ser conscient del significat
del món és com passejar per una gran biblioteca
sense tocar els llibres.

Els ensenyaments secrets de tots els temps

FET:

El 1991 es va guardar un document a la caixa forta del director de la CIA. Actualment encara hi és. El seu críptic text inclou referències a una antiga porta i a un emplaçament desconegut subterrani. El document també conté la frase: «Està enterrat en algun lloc d'aquí fora».

Totes les organitzacions d'aquesta novel·la existeixen, incloent-hi els francmaçons, l'Escola Invisible, l'Oficina de Seguretat, el CSMS i l'Institut de Ciències Noètiques.

Tots els rituals, la ciència, el material gràfic i els monuments de la novel·la són reals.

PRÒLEG

Casa del Temple

20.33

«El Secret és com morir».

Des del principi dels temps, el secret sempre havia estat com morir.

L'iniciat de trenta-quatre anys va mirar fixament el crani humà que sostenia entre els palmells. El crani era buit com un bol, ple de vi del color de la sang.

«Beu-t'ho», es va dir. «No has de tenir por de res».

Tal com marcava la tradició, havia començat aquell viatge vestit amb la indumentària ritual d'un heretge medieval que era conduït a la forca: la camisa folgada ben oberta per deixar-li a la vista el pit blanc, la cama esquerra dels pantalons cargolada fins al genoll i la màniga dreta arromangada fins al colze. Al voltant del coll li penjava una feixuga corda amb un nus —un «cable d'estirar», tal com l'anomenaven els germans—. Aquella nit, en canvi, igual que el germà que feia de testimoni, anava vestit com un mestre.

En l'assemblea de germans que l'envoltaven, tots duïen les insígnies del mandil de pell de xai, faixes i guants blancs. Al coll els penjaven joies cerimonials que brillaven com ulls espectrals sota la llum tènue. Molts d'aquells homes ocupaven posicions de poder a la vida; tanmateix, l'iniciat sabia que el seu rang al món no significava res entre aquelles parets. Aquí tots els homes eren iguals, germans sota jurament que compartien un vincle místic.

Mentre observava l'aclaparadora assemblea, l'iniciat es pre-

guntava qui del món exterior es podria creure mai que aquella col·lecció d'homes es reunia en un lloc... i encara menys en aquell. La sala semblava un santuari sagrat del món antic.

La veritat, però, encara era més estranya.

«Sóc a tan sols unes quantes travessies de la Casa Blanca».

Aquell edifici colossal, situat al 1733 del carrer Setze NW, a Washington DC, era una rèplica d'un temple precristià —el temple del rei Mausolus, l'original mausoleu... un indret on et portaven en morir. Fora de l'entrada principal, dues esfinxs de disset tones custodiaven les portes de bronze. L'interior era un laberint ornamentat de cambres rituals, passadissos, soterranis segellats, biblioteques i, fins i tot, una doble paret que contenia les restes de dos cossos humans. A l'iniciat li havien dit que cada estança de l'edifici guardava un secret, però ell sabia que cap habitació no servava secrets més profunds que la cambra gegantina on en aquell moment estava agenollat aguantant un crani entre les mans.

La Sala del Temple.

L'estança era un quadrat perfecte. I cavernós. El sostre sorprenentment alt, a trenta metres d'altura, se sostenia sobre unes columnes monolítiques de granit verd. Una galeria de grades fetes de seients de fusta de noguer rus, de color fosc, amb pell treballada a mà encerclava la sala. La paret oest era dominada per un tron de deu metres, amb un orgue de canons ocult a la paret oposada. Les parets formaven un calidoscopi de símbols antics... egipcis, hebreus, astronòmics, alquímics i d'altres encara desconeguts.

Aquella nit, la Sala del Temple era il·luminada per un seguit d'espelmes disposades amb cura. A la seva tènue claror només s'afegia un pàl·lid raig de llum de la lluna que es filtrava per l'amplicul del sostre i il·luminava l'element més sorprenent de l'estança: un enorme altar tallat en un sòlid bloc de marbre negre belga polit, situat al bell mig de la sala quadrada.

«El secret és com morir», es va recordar l'iniciat a si mateix.

—Ja és l'hora —va xiuxiuejar una veu.

L'iniciat va deixar que la seva mirada pugés per la distingida figura vestida de blanc que tenia dreta al davant. L'Excel·lentís-

sim Mestre Suprem. L'home, de cap a seixanta anys, era una icona nord-americana, molt estimat, robust i incalculablement ric. Els seus cabells abans foscos s'estaven tornant platejats, i el seu rostre famós reflectia tota una vida de poder i un intel·lecte vigorós.

—Presta jurament —va dir l'Excel·lentíssim Mestre, amb una veu suau que queia com la neu—. Acaba el viatge.

El viatge de l'iniciat, com tots els viatges d'aquesta mena, havia començat en el primer grau. Aquella nit, en un ritual semblant a aquest, l'Excel·lentíssim Mestre li havia tapat els ulls amb una bena de vellut i li havia premut una daga cerimonial sobre el pit nu, mentre li preguntava:

—Declares seriosament pel teu honor, sense estar influït per motius mercenaris ni per cap altre motiu impropï, que t'ofereixes lliurement i voluntàriament com a candidat per als misteris i privilegis d'aquesta germandat?

—Ho declaro —havia mentit l'iniciat.

—Aleshores, que això esperoni la teva consciència —l'havia avisat el mestre— i que suposi la mort instantània si mai traeixes els secrets que et seran transmesos.

En aquell moment, l'iniciat no va sentir gens de por. «Mai no sabran quin és el meu veritable propòsit, aquí».

En canvi, aquesta nit sentia una solemnitat presagiosa a la Sala del Temple, i el seu cap va començar a repassar tots els funestos advertiments que li havien fet durant el viatge, amenaces de conseqüències terribles si mai compartia els antics secrets que estava a punt de conèixer: «El coll obert d'orella a orella... la llengua arrencada des de l'arrel... els budells estirats i cremats... escampats als quatre vents del cel... el cor extret i llençat a les bèsties del camp...».

—Germà —va dir el mestre de cabells grisos, posant la mà esquerra sobre l'espatlla de l'iniciat—. Presta el jurament final.

Armant-se de valor per a l'últim pas del viatge, l'iniciat va moure l'estructura muscular i va desviar l'atenció novament cap al crani que sostenia entre els palmells. El vi carmesí semblava gairebé negre a la tènue llum de l'espelma. L'estança s'havia sumit en un silenci absolut, i notava com tots els testimonis l'ob-

servaven i esperaven que fes el jurament final i s'unís a les seves files de l'elit.

«Aquesta nit, va pensar, entre aquestes parets passa alguna cosa que mai abans ha passat en la història de la germandat. Ni una vegada, en segles».

Sabia que allò seria l'espurna... i que li donaria un poder insondable. Ple d'energia, va respirar a fons i va pronunciar en veu alta les mateixes paraules que in comptables homes havien pronunciat abans que ell en països de tot el món.

—Que aquest vi que ara prenc es converteixi en un verí mortal per a mi... si mai expressament o deliberadament trenco el meu jurament.

Aquestes paraules van ressonar en l'espai buit.

Després tot va quedar en silenci.

Amb pols ferm, l'iniciat va alçar el crani fins a la boca i va notar com els seus llavis tocaven l'os sec. Va tancar els ulls i va inclinar el crani cap a la boca, per beure el vi a glops llargs i profunds. Quan es va haver acabat la darrera gota, va abaixar el crani.

Durant un instant li va semblar que els pulmons se li quedaven rígids, i el cor li va començar a bategar frenèticament. «Déu meu, ho saben!». Aleshores, tan ràpidament com l'havia envaït, aquella sensació es va esvaïr.

Una agradable escalfor li va recórrer el cos. L'iniciat va exhalar, somrient per dins mentre mirava de fit a fit l'home de cabells grisos, del tot confiat, que l'havia admès com un ximple en els rangs més hermètics d'aquella germandat.

«Aviat perdreu tot allò que més estimeu».

CAPÍTOL 1

L'ASCENSOR OTIS que pujava pel pilar sud de la torre Eiffel era ple a vessar de turistes. Dins de l'ascensor atapeït, un home de negocis auster que duia un vestit ben planxat va abaixar els ulls cap al nen que tenia al costat.

—Estàs blanc, fill. T'havies d'haver quedat a baix.

—Estic bé... —va respondre el nen, esforçant-se per controlar l'ansietat—. Sortiré a la propera planta. «No puc respirar».

L'home es va inclinar cap a ell.

—Em pensava que a hores d'ara ja ho tindries superat, això —i li va fregar la galta afectuosament.

El nen es va sentir avergonyit per haver decebut el seu pare, però amb prou feines hi sentia amb el xiulet que li feien les orelles. «No puc respirar. He de sortir d'aquesta caps!».

L'operari de l'ascensor estava dient alguna cosa tranquil·litzada sobre els pistons articulats de l'aparell i sobre la construcció amb ferro pudelat. A gran distància per sota d'ells, els carrers de París s'estenien en totes direccions.

«Gairebé ja hi som», es va dir el nen, inclinant el coll i mirant amunt, cap a la plataforma de sortida. «Aguanta».

Mentre l'ascensor virava fort cap a la plataforma panoràmica superior, l'estructura es va començar a estrènyer i les enormes bigues es van contraure en un estret túnel vertical.

—Pare, em sembla que no...

De sobte, per sobre d'ells va ressonar tot un seguit de cruixits. Van notar una sotragada, i la caixa es va balancejar pesadament cap a un costat. Uns cables desfilats van començar a fujetejar al

voltant de l'aparell, movent-se com serps. El nen va mirar el seu pare.

—Pare!

Van tancar els ulls durant un segon aterridor.

Llavors el fons va caure.

En Robert Langdon va fer un bot en el suau seient de pell, sobresaltat per aquell somni semiconscent. Era assegut sol dins l'enorme cabina d'un avió de l'empresa, un Falcon 2000 EX que avançava a batzegades entre les turbulències. Al fons, el doble motor Pratt & Whitney brunzia regularment.

—Senyor Langdon? —va crepitava l'intercomunicador que tenia a sobre—. Estem a punt d'aterrar.

En Langdon es va redreçar al seient i va desar les notes de lectura a la bossa de pell. Estava a meitat de la revisió de la simbologia maçònica quan s'havia distret. Sospitava que el somni sobre el seu difunt pare l'havia provocat una invitació inesperada que havia rebut aquell matí del qui havia estat durant molt de temps mentor seu, en Peter Solomon.

«L'altre home que no vull decebre mai».

El filantrop, historiador i científic de cinquanta-vuit anys l'havia tingut sota la seva protecció feia gairebé trenta anys, omplint en molts sentits el buit que havia deixat la mort del pare d'en Langdon. Malgrat la seva influent dinastia familiar i la seva immensa riquesa, en Langdon havia trobat humilitat i escalfor en els dolços ulls grisos d'en Solomon.

A fora de la finestra, el sol s'havia post, però en Langdon encara podia distingir l'esvelta silueta de l'obelisc més gran del món, que s'alçava en l'horitzó com l'agulla d'un antic gnòmon. L'obelisc recobert de marbre, de 168 metres, assenyalava el cor d'aquell país. Per tot el voltant de l'agulla, la meticulosa geometria dels carrers i monuments partia d'aquell centre i s'estenia cap enfora.

Fins i tot des de l'aire, Washington desprenia una força quasi mística.

A en Langdon aquella ciutat el tenia captivat. En aterrar l'avió va sentir emoció per tot el que l'esperava. L'aparell va avançar fins a una terminal privada en algun punt de la vasta extensió de l'aeroport internacional de Dulles i es va aturar.

En Langdon va agafar les seves coses, va donar les gràcies als pilots i va sortir del luxós interior de l'avió, cap a l'escala plegable. L'aire fred del gener li va semblar alliberador.

«Respira, Robert», va pensar, agraint aquells espais ben oberts.

Una capa de boira blanca s'estenia sobre el terra, i en Langdon va tenir la sensació que trepitjava terres pantanoses en baixar a l'asfalt boirós.

—Hola! Hola! —va cridar una cantaire veu britànica des de l'altra banda de l'asfalt—. Professor Langdon?

En aixecar els ulls, va veure una dona de mitjana edat amb una insígnia i una carpeta que corria cap a ell, saludant-lo amb la mà enlaire tota contenta mentre l'home se li atansava. De sota d'un elegant barret de llana li sortien uns cabells rossos i arrissats.

—Benvingut a Washington, senyor!

En Langdon va somriure:

—Gràcies.

—Em dic Pam, del servei de passatgers. —La dona va parlar amb un entusiasme que gairebé resultava inquietant.— Si vol acompanyar-me, senyor, té el cotxe esperant-lo.

En Langdon la va seguir a l'altra banda de la pista, cap a la terminal Signature, que estava envoltada de lluent avions privats. «Una parada de taxis per a rics i famosos».

—No el voldria molestar, professor —va dir la dona, amb to avergonyit—, però vostè és en Robert Langdon, el que escriu llibres sobre símbols i religió, oi?

En Langdon va dubtar i tot seguit va assentir amb el cap.

—Ja m'ho semblava —va fer, radiant—. El meu grup de lectura va llegir el seu llibre sobre el sagrat femení i l'Església! Quin escàndol tan deliciós va causar! Li agrada posar la guineu a vigilar el galliner!

En Langdon va somriure.

—De fet, la meva intenció no era fer escàndol.

La dona sembla que es va adonar que en Langdon no estava d'humor per discutir sobre la seva obra.

—Em sap greu. No paro de xerrar. Sé que segurament està cansat que el reconeguim... però és culpa nostra. —La dona va fer

un moviment en broma cap a la seva roba.— L'uniforme l'ha delatat.

«L'uniforme?». En Langdon va fer una ullada a la seva vestimenta. Duia el jersei gris de coll alt habitual, una jaqueta Harris Tweed, de color caqui, i mocassins clàssics de cordovà... el seu vestit habitual a les aules, circuits de lectura, fotografies d'autor i actes socials.

La dona va riure.

—Els jerséis de coll alt que vostè porta estan del tot passats de moda. Estaria molt més elegant amb corbata!

«Ni pensaments», va pensar en Langdon. «Com un dogal al coll».

Quan en Langdon estudiava a l'acadèmia Phillips Exeter s'havia de portar corbata sis dies per setmana, i malgrat les romàntiques afirmacions del director dient que l'origen de la corbata es remuntava a la *fascalia* de seda que portaven els oradors romans per escalfar-se les cordes vocals, en Langdon sabia que, etimològicament, *cravat* en realitat derivava d'una cruel banda de mercenaris «croats» que es posaven mocadors nuats abans d'entrar en batalla. Actualment, aquella antiga peça de vestir de guerra encara la portaven els moderns guerrers d'oficina per tal d'intimidat els seus enemics en les batalles diàries a la sala de juntes.

—Gràcies pel consell —va dir en Langdon amb una rialla ofegada—. Em plantejaré dur corbata en el futur.

Afortunadament, un home d'aspecte professional amb vestit fosc va sortir d'un impecable Lincoln Town Car aparcat a prop de la terminal i va aixecar el dit.

—El senyor Langdon? Sóc en Charles, amb la Beltway Limousine. —Va obrir la porta del passatger.— Bona tarda, senyor. Benvingut a Washington.

En Langdon va donar una propina a la Pam per la seva hospitalitat i tot seguit va pujar al luxós interior del Town Car. El conductor li va indicar els botons de la temperatura, l'ampolla d'aigua i la panera amb magdalenes calentes. Uns quants segons després, en Langdon s'endinsava ràpidament per una carretera d'accés privat. «Així que és d'aquesta manera com viu l'altra meitat».

El conductor, després d'encarar el cotxe cap a Windsock Drive, va consultar el full del passatger i va fer una ràpida trucada.

—Beltway Limousine —va fer el conductor amb eficiència professional—. M'han demanat que confirmi que el passatger ha aterrat. —Va fer una pausa.— Sí, senyor. El seu convidat, el senyor Langdon, ha arribat; el portaré a l'edifici del Capitoli a les set de la tarda. De res, senyor. —I va penjar.

En Langdon va haver de somriure. «Miren sota cada una de les pedres». L'atenció d'en Peter Solomon pels detalls era un dels seus asos més poderosos. Li permetia gestionar el seu considerable poder amb aparent facilitat. «Un bon grapat de milions al banc tampoc no fa cap mal».

En Langdon es va acomodar en l'esplèndid seient de pell i va aclucar els ulls mentre el soroll de l'aeroport s'apagava darrere seu. El Capitoli dels Estats Units era a mitja hora, i li agradava disposar d'aquella estona sol per ordenar els pensaments. Aquell dia tot havia anat tan de pressa que en Langdon fins ara no començava a pensar de veritat en l'increïble vespre que l'esperava.

«Arribar sota un vel de secretisme», va pensar en Langdon, divertit per les perspectives.

A setze quilòmetres de l'edifici del Capitoli, una figura solitària es preparava impacient per a l'arribada d'en Robert Langdon.

